

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a členů JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Josefa Cingroše, Mgr. Stanislava Moláka, JUDr. Tomáše Homoly a Mgr. Petra Škvainy, o návrhu **ministra spravedlnosti** ze dne 29. 3. 2010, č. j. 676/2009–OJ-SO/2, na zahájení kárného řízení proti **Mgr. J. F.**, soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu v Jičíně, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Fráni Šrámka 1139/2, Hradec Králové, při ústním jednání dne 6. 12. 2010,

t a k t o :

Mgr. J. F.

soudní exekutor Exekutorského úřadu Jičín,

j e v i n e n , ž e

jako soudní exekutor, v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 023 EX 044/2006, poté, kdy exekučním příkazem ze dne 8. 10. 2006, č. j. 023 EX 044/2006 – 51, rozhodl o postižení členských práv a povinností povinného P. L., bytem M. 1553/52, P. 2, v Bytovém družstvu Doubravická 1301 a 1302, se sídlem Doubravická 1301/2, Praha 4, k uspokojení pohledávky oprávněného ANZ spol. s r. o., se sídlem Vlnitá 645, Praha 4, realizoval tento exekuční příkaz v rozporu s § 320a občanského soudního řádu jako prodej věci movité, když dne 5. 5. 2009 pod č. j. 023 EX 044/2006 – 79, vydal usnesení o dražebním roku, jímž nařídil dražbu členského podílu povinného v družstvu a dne 2. 6. 2009 dražbu členského podílu provedl, přičemž s ohledem na neschopnost vydražitele zaplatit nejvyšší podání na místě, usnesením z téhož dne č. j. 023 EX 044/2006 – 85 dražbu členského podílu povinného v předmětném bytovém družstvu odročil na neurčito,

t e d y

závažným způsobem porušil své povinnosti při výkonu exekuční činnosti stanovené právním předpisem,

t í m s p á c h a l

kárné provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu.

Z a t o s e m u u k l á d á

kárné opatření ve formě

n a p o m e n u t í .

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ministra spravedlnosti na zahájení kárného řízení ze dne 29. 3. 2010, který byl kárnému soudu doručen dne 1. 4. 2010, bylo Mgr. J. F. kladeno za vinu, že se dopustil kárného provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu ve výroku rozhodnutí popsáním způsobem.

Kárně obviněný v písemném vyjádření ke kárnému návrhu ze dne 22. 11. 2010 uvedl, že si je vědom svého zcela ojedinělého pochybení při výkonu exekutorské činnosti, spočívajícím v nařízení a provádění dražby družstevního bytu, resp. členského a vypořádacího podílu povinného v bytovém družstvu, (kteroužto dražbu posléze odročil na neurčito) a velmi toho lituje. Dodal, že důvodem jeho pochybení byla kombinace jistě nepozornosti, když si při podepisování dražební vyhlášky připravené jeho zaměstnancem dostatečně neuvědomil, že předmětný byt je bytem družstevním, a poněkud nejasné právní úpravy, kdy exekuční řád ve svém § 63 výslovně stanoví, že exekuci postižením jiných majetkových práv lze provést také ... postižením členských práv a povinností povinného jako člena v družstvu, z čehož pak vznikají přinejmenším pochybnosti o tom, zda kárnou žalobkyní uváděný způsob realizace exekučního příkazu je opravdu jediným jeho možným způsobem.

Kárně obviněný současně vyslovil přesvědčení, že skutek, pro nějž je stíhán, není kárným proviněním, neboť nepředstavuje závažné nebo opětovné porušení jeho povinností stanovených právním nebo stavovským předpisem anebo usnesením Komory. V této souvislosti odkázal jednak na odbornou judikaturu a jednak na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozhodnutí ze dne 9. 9. 2010, č. j. 14 Kse 3/2010 – 48.

Kárně obviněný dále uvedl, že ihned v momentě, kdy si uvědomil problematičnost svého postupu, předmětnou dražbu přerušil, usnesení o přiklepu nevydal a dražební jednání odročil na neurčito. Poté vzal oprávněný zpět návrh na nařízení exekuce a tato byla ukončena. Kárně obviněný se dovolával toho, že oprávněnému ani povinnému tak nemohla vzniknout jakákoliv újma. Připomněl rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 2 DS 8/2008 ze dne 9. 7. 2008, kde se výslovně uvádí, že soudce nelze kárně stíhat pro chybné rozhodnutí, popřípadě pro nesprávný právní názor, ledaže by bylo nezvratně prokázáno, že tak soudce učinil se zřejmým úmyslem poškodit účastníky řízení. Navrhoval, aby byl kárné žaloby ministra spravedlnosti zproštěn, neboť skutek není kárným proviněním.

Kárný senát před zahájením ústního jednání řešil otázku zastoupení kárně obviněného. V průběhu kárného řízení předložil kárně obviněný plnou moc ze dne 24. 6. 2010, podle níž byl zastoupen advokátem JUDr. Michalem Mariščinem. Dne 26. 11. 2010 došla kárnému senátu další plná moc ze dne 8. 11. 2010, podle níž je kárně obviněný zastoupen advokátem JUDr. Stanislavem Kadečkou, aniž bylo soudu doručeno vypovězení plné moci JUDr. Michalu Mariščinovi. Kárný senát postupoval přiměřeně podle § 37 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb.,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), za použití § 25 zákona č. 7/2002 Sb., a na základě projevu vůle kárně obviněného u jednání dne 6. 12. 2010, vycházel z toho, že obhájcem kárně obviněného je advokát JUDr. Stanislav Kadečka.

Při jednání kárného soudu setrvali kárně obviněný i kárný žalobce na svých stanoviscích. Kárný žalobce navrhl, aby byl kárně obviněný uznán vinným a bylo mu uloženo kárné opatření ve formě napomenutí. Kárně obviněný navrhoval, aby byl kárné žaloby zproštěn, neboť jednání, které je mu kladeno za vinu, nedosahuje intenzity kárného provinění.

Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 5 Nc 1757/2005, ze spisu 023 Ex 044/06 Exekutorského úřadu v Jičíně a ze spisu Policie ČR, č. j. KRPH-18731-30/TČ-2009-050-481, bylo zjištěno, že usnesením ze dne 28. 11. 2005, č. j. 5 Nc 1757/2005 – 13, nařídil Obvodní soud pro Prahu 2 exekuci podle vykonatelného notářského zápisu č. NZ 161/2002, N 170/2002, sepsaného dne 3. 12. 2002, k uspokojení pohledávky oprávněného ANZ spol. s r. o. v částce 6 611 000 Kč s 0,1 % úrokem z prodlení denně od 1. 2. 2003 do zaplacení a nákladů této exekuce, a to proti povinnému P. L., nar. X, bytem M. 1553/52, P. 2. Exekucí byl pověřen soudní exekutor Mgr. J. F. Usnesení nabylo právní moci dne 23. 2. 2006. Dne 8. 10. 2006 vydal kárně obviněný exekuční příkaz sp. zn. 023 Ex 047/2006 k postižení členských práv v družstvu podle § 63 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“) a v souladu s § 320a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Dne 5. 5. 2009 oznámil soudní exekutor dražební rok s tím, že dražba členského a vypořádacího podílu povinného P. L. v Bytovém družstvu Doubravická 1301 a 1302, Praha 4, Chodov, se bude konat dne 2. 6. 2009 v 10:00 hod. v sídle Exekučního úřadu v Jičíně, Husova 64.

Dne 2. 6. 2009 byl sepsán protokol o dražbě. Z protokolu a připojených listin o přidělení čísel dražitelům vyplynulo, že dražitelem č. 1 byl pan T. P., dražitelem č. 2 byl Mgr. L. Š., jako zástupce ANZ spol. s r. o., a dražitelem č. 3 byl pan V. S. Nejvyšší podání učinil pan Mgr. Š., kterému byl udělen příklep v 10:30 hod. Poté soudní exekutor vyzval dražitele, aby zaplatil nejvyšší podání, ale vyšlo najevo, že Mgr. Š. hodlal zaplatit započtením pohledávky vůči povinnému. Vydražitel č. 2 a pan M., který ho doprovázel, prohlásili, že takový postup je nepřijatelný, přičemž ve 12:30 hod. soudní exekutor oznámil, že se druhé kolo dražby odročuje na dobu neurčitou.

V usnesení ze dne 2. 6. 2009, č. j. 023 Ex 044/2006 – 85, jímž byla dražba členského a vypořádacího podílu odročena na neurčito, je uvedeno mimo jiné, že vydražitel musí nejvyšší podání ihned zaplatit (§ 329 odst. 2 o. s. ř.), a neučiní-li tak, draží se členské právo znovu bez jeho účasti. Protože vydražitel nezaplatil nejvyšší podání na místě, budou účastníci dražby vyrozuměni o dalším dražebním jednání.

Dne 31. 8. 2009 podali Ing. V. S. a Ing. D. M. trestní oznámení podle § 158 trestního řádu. V něm mimo jiné poukázali na fakt, že členský a vypořádací podíl povinného v družstvu představuje bytovou jednotku 2+kk, přičemž exekutor ji dražil jako věc movitou s vyvolávací cenou 166 000 Kč. Dále popsali dražební jednání a dovozovali, že celá řada chyb soudního exekutora způsobená jeho nedbalostí, a nelze vyloučit i úmysl, je vedla k podání trestního oznámení.

K trestnímu oznámení se kárně obviněný vyjádřil v několika podáních, v nichž mimo jiné zdůrazňoval, že příklep v písemné podobě udělen nebyl, dražba byla přerušena a odročena, čímž žádnému z účastníků škoda nevznikla. Oprávněný podal návrh na zastavení exekuce a uhradil náklady řízení.

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, přípisem ze dne 13. 1. 2010, č. j. KRP-18731-27/TČ-2009-050481, sdělila oznamovateli, že ve věci nebyly zjištěny skutečnosti naplňující skutkovou podstatu trestného činu, a ve věci nebude vedeno trestní řízení. Přípisem z téhož dne č. j. KRP-18731-29/TČ-2009-050481, byla Policií ČR věc odevzdána Ministerstvu spravedlnosti ke kárnému řízení. V přípise je uvedeno, že policejní orgán neshledal naplnění skutkové podstaty trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158, maření úkonů veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 a trestného činu pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128 trestního zákona. Vzhledem k tomu, že soudní exekutor porušil exekuční řád, lze jeho jednání posoudit jako kárné provinění, a proto byla věc odevzdána podle § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu.

Obvodní soud pro Prahu 2 usnesením ze dne 29. 12. 2009, č. j. 5 Nc 1757/2005 – 39 exekuci na návrh oprávněného zastavil. Usnesení nabylo právní moci dne 7. 4. 2010.

Kárný soud především zjistil, že návrh byl z hlediska subjektivní i objektivní lhůty podán včas a účinně, neboť byl podán osobou k tomu oprávněnou do šesti měsíců poté, kdy se navrhovatel dozvěděl o kárném provinění (říjen 2009) a nejpozději do tří let poté, kdy mělo ke spáchání kárného provinění dojít (květen, červen 2009). Návrh na zahájení kárného řízení došel Nejvyššímu správnímu soudu dne 1. 4. 2010.

Při rozhodování o dané věci vycházel kárný senát z toho, že exekučním řádem přenesl stát část výkonu své moci – specificky moci soudní, již je třeba rozumět soudní řízení počínaje nalézacím až po řízení vykonávací – na soudní exekutory. Jimi sice jsou fyzické osoby, avšak tato skutečnost má význam toliko právně technický či organizačně institucionální. Z hlediska funkcionálního vykonávají soudní exekutoři státní moc. Tento fakt pak také zdůvodňuje významné ingerence státu do výkonu jejich činnosti formou dohledu, návrhovým oprávněním státu v kárných řízeních a především zdůvodňuje primární odpovědnost státu za škodu způsobenou exekutorem. V tomto směru se postavení exekutorů z hlediska jejich kárné odpovědnosti blíží postavení soudců, byť kárná odpovědnost je v § 116 odst. 2 exekučního řádu vymezena poměrně přísně. Z dikce tohoto ustanovení lze dovodit, že kárným proviněním exekutora je jednání, kterým závažně nebo opětovně poruší povinnost stanovenou tímto zákonem, případně občanským soudním řádem, upravujícím postup exekutora při výkonu funkce nebo jestliže jeho chováním byla závažně nebo opětovně narušena důstojnost exekutorského povolání. Jde tedy o jednání popsané intenzitou či opětovností, které je buď protiprávní nebo samo o sobě nemusí být ještě protiprávní, ale narušuje důstojnost exekutorského povolání. Při hodnocení závažnosti porušení povinnosti exekutorem je ovšem třeba vycházet ze všech okolností konkrétního případu. Závažnost porušení povinnosti bude jistě určována významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení a jeho následky, okolnostmi, za nichž byl čin spáchán, osobou kárně obviněného, mírou zavinění a jeho pohnutkou [blíže viz Kasiková, M. a kol. *Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti* (exekuční řád). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, str. 368 a násl.].

Ze všech těchto skutečností vycházel kárný senát při rozhodování o vině soudního exekutora.

Soudnímu exekutorovi bylo kladeno za vinu, že postupoval v rozporu s § 320a o. s. ř., kdy realizoval exekuční příkaz o postižení členských práv a povinností povinného v bytovém družstvu jako prodej věci movité. K tomu nutno poznamenat, že pozdějšího zákona, tj. exekučního řádu ve znění zákona č. 183/2002 Sb. ze dne 28. 5. 2009, který nabyl účinnosti dne 26. 6. 2009, nelze použít, protože není pro kárně obviněného příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny

základních práv a svobod, § 116 odst. 2 exekučního řádu ve spojení s § 116 odst. 2, 3 a 6 exekučního řádu ve znění zákona č. 183/2009 Sb.).

Podle § 320 odst. 1 o. s. ř., výkon rozhodnutí lze nařídit postižením jiného práva než mzdy, peněžité pohledávky nebo nároku uvedeného v § 299, jde-li o právo, které má majetkovou hodnotu a které není spojeno s osobou povinného a je převoditelné na jiného.

Podle § 320a odst. 1 o. s. ř., zaniká-li nařízením výkonu rozhodnutí podle § 320 odst. 1 účast povinného v obchodní společnosti nebo v družstvu nebo zrušuje-li se tím obchodní společnost, postihuje výkon rozhodnutí pohledávku povinného z práva na vypořádací podíl, popřípadě z práva na podíl na likvidačním zůstatku.

Podle § 231 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), členství zaniká písemnou dohodou, vystoupením, vyloučením, prohlášením konkurzu na majetek člena, zamítnutím návrhu na prohlášení konkurzu pro nedostatek majetku člena, pravomocným nařízením výkonu rozhodnutí postižením členských práv a povinností, vydáním exekučního příkazu k postižení členských práv a povinností po právní moci usnesení o nařízení exekuce nebo zánikem družstva.

Podle § 231 odst. 2 téhož zákona, jestliže byl zrušen konkurz na majetek člena z jiných důvodů než po splnění rozvrhového usnesení nebo pro nedostatek majetku, jeho členství se obnovuje; jestliže již družstvo vyplatilo jeho vypořádací podíl, musí jej do dvou měsíců od zrušení konkurzu družstvu nahradit. To platí obdobně i v případě, že byl pravomocně zastaven výkon rozhodnutí postižením členských práv a povinností člena v družstvu nebo pravomocně zastavena exekuce podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 63 (exekuce postižením jiných majetkových práv) exekučního řádu, exekuci postižením jiných majetkových práv lze provést také postižením podílu povinného jako společníka nebo komandisty ve společnosti nebo postižením členských práv a povinností povinného jako člena v družstvu (dále jen „postižení podílu společníka ve společnosti“).

Ve výkladu k tomuto ustanovení je uvedeno, že pro oblast exekuce podle exekučního řádu zákon připouští postižení obchodního podílu výslovnou zmínkou v § 63, kterou nelze chápat jinak než jako odkaz na postup podle § 320a o. s. ř. V první řadě je tedy nutno odkázat na komentář k tomuto ustanovení. I v exekučním řízení tedy platí, že postižením obchodního podílu povinného jako společníka v obchodní společnosti (členského podílu v družstvu) exekučním příkazem zaniká účast tohoto společníka (člena družstva) ve společnosti (družstvu). Účast povinného v obchodní společnosti nebo družstvu zaniká právní mocí exekučního příkazu, kterým bylo provedení exekuce postižením jeho obchodního nebo členského podílu nařízeno, nejdříve však právní mocí usnesení o nařízení exekuce. Automatickou obnovu členství exekucí postiženého člena družstva po zastavení exekuce upravuje § 231 odst. 2 obchodního zákoníku.

Exekučním příkazem zakáže exekutor povinnému pohledávkou na vypořádacím podílu za společností či družstvem jakkoliv nakládat a společností nebo družstvu zakáže vyplatit pohledávku povinnému a uloží jí vyplatit oprávněnému. Výše vypořádacího podílu a podílu na likvidačním zůstatku není v době postižení obchodního či členského podílu známa, způsob jejího určení určuje společenská smlouva, zakladatelská listina nebo statuty společnosti či družstva; zákon se uplatní jen tehdy, nestanoví-li uvedené dokumenty něco jiného. Pokud orgány společnosti či družstva, v nichž má povinný obchodní či členský podíl,

s exekutorem a oprávněným nespolupracujícím, je v praxi velmi obtížné zjistit pravdivé údaje o výši vypořádacího podílu.

Ustanovení § 320a odst. 2 o. s. ř. odkazuje na použití § 312 odst. 2 a § 313 až § 316 o. s. ř., kterými se řídí poměry mezi účastníky a dalšími věřiteli v případě výkonu rozhodnutí příkázáním jiných peněžitých pohledávek než pohledávek z účtu u peněžního ústavu.

Povinný ztrácí právo na pohledávku na vypořádacím či likvidačním zůstatku okamžikem, kdy je společnosti či družstvu doručen exekuční příkaz na postižení příslušného obchodního či členského podílu. Proto také musí být exekuční příkaz doručen nejdříve společnosti či družstvu a teprve poté povinnému. Pohledávka se vyplatí věřiteli, je-li splatná. Nestane-li se tak, může se oprávněný domáhat vlastním jménem na obchodní společnost či družstvu vyplacení pohledávky v nalézacím řízení podle části třetí o. s. ř. Nesmí však s obchodní společností či družstvem stran této pohledávky uzavřít na úkor povinného smír, ani prominout její zaplacení. Společnost či družstvo si v takovém případě také nemůže započíst svou vlastní pohledávku, kterou má vůči oprávněnému [blíže viz Kasíková, M. a kol. *Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti* (exekuční řád). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, str. 228 a násl.].

Z výše uvedeného plyne, že členská práva a povinnosti v bytovém družstvu nejsou movitou ani nemovitou věcí a pro jejich exekuci platí výše uvedená ustanovení zakotvující zcela jednoznačně postup, jakým lze dospět k realizaci exekučního příkazu vydaného k postižení členských práv a povinností v družstvu. Naproti tomu prodej movitých a nemovitých věcí je upraven v Hlavě V. o. s. ř., konkrétně v § 323 a následujících, která nelze na výkon rozhodnutí postižením jiných majetkových práv použít ani obdobně.

Kárný senát dospěl proto k závěru, že skutek, tak jak je popsán v návrhu na zahájení řízení, se stal. Obhajobě kárně obviněného, spočívající v tvrzení, že z jeho strany rozhodně nešlo o neznalost právní úpravy, ale šlo o jiný právní názor, nelze přisvědčit. Podle § 118 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), jsou předmětem občanskoprávních vztahů věci, a pokud to jejich povaha připouští, práva nebo jiné majetkové hodnoty. Podle odstavce druhého citovaného ustanovení mohou být předmětem občanskoprávních vztahů též byty nebo nebytové prostory. Podle § 119 odst. 1 téhož zákona jsou věci movité a nemovité.

Je tedy zřejmé, že je třeba rozlišovat mezi věcmi na straně jedné a právy a jinými majetkovými hodnotami na straně druhé, z čehož plyne, že právo na vypořádací podíl nelze ztotožnit s věcí, ať již movitou nebo nemovitou. Této skutečnosti si byl kárně obviněný vědom, neboť exekučním příkazem ze dne 8. 10. 2006 postihl členská práva a povinnosti povinného v Bytovém družstvu, Doubravická 1301 a 1302, se sídlem Doubravická 1301/2, Praha 4, Chodov. V posuzovaném případě, resp. v případech exekuce na členská práva a povinnosti, vychází zákon, konkrétně § 320 a násl. o. s. ř., z koncepce, že nařízením výkonu rozhodnutí postižením členských práv a povinností v družstvu zaniká účast povinného v družstvu. Nárok na vypořádací podíl, který je se zánikem účasti povinného v družstvu spojen, tento způsob výkonu rozhodnutí postihuje tak, že odpovídající plnění nesmí být vyplaceno povinnému. Pohledávka z práva na vypořádací podíl je postižena obdobně jako při výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky; na provedení výkonu rozhodnutí se proto obdobně použijí ustanovení § 312 odst. 2, § 313 až § 316 o. s. ř. Oproti tomu pro prodej movitých věcí platí ustanovení dílu čtvrtého, zákona č. 120/2001 Sb., exekuce prodejem movitých věcí a nemovitostí - § 66 a násl., s tím, že na provedení exekuce prodejem movitých věcí a nemovitostí se přiměřeně použijí příslušná ustanovení občanského soudního řádu, a to § 323 a násl. Z uvedeného podle názoru kárného senátu plyne, že právní úprava, podle níž se postupuje při exekuci na členská práva

a povinnosti povinného v družstvu, neumožňuje úvahu o tom, že by tato členská práva mohla být prodána jako věc movitá. Tímto způsobem je totiž postižena pohledávka z práva povinného na vypořádací podíl. Má-li tedy kárně obviněný za to, že postupoval podle jiného právního názoru, pak takový právní názor nemá oporu v příslušných ustanoveních exekučního řádu ani občanského soudního řádu ani ve výkladu k těmto ustanovením, ostatně ani v judikatuře soudů (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 Cdo 988/2006).

Kárný senát nesouhlasí ani s přesvědčením kárně obviněného o tom, že příslušnou právní úpravu rozhodně znal. Z usnesení ze dne 2. 6. 2009, č. j. 023 Ex 044/2006 – 85, totiž zcela jednoznačně plyne, že soudní exekutor hodlal účastníky dražby vyrozumět o dalším dražebním jednání. Rovněž ve vyjádření ze dne 6. 10. 2009 soudní exekutor tvrdil, že bylo postupováno v souladu s ustanoveními občanského soudního řádu a exekučního řádu a že z jeho strany k pochybení nedošlo.

S kárně obviněným lze souhlasit v tom směru, že žádnému z účastníků nevznikla škoda, nicméně k této okolnosti lze přihlédnout pouze při úvaze o uložení druhu kárného opatření, neboť skutek, pro nějž je kárně obviněný, spočívá v jeho postupu, jímž porušil ustanovení § 320a o. s. ř., bez ohledu na to, zda vznikla škoda, či nikoliv.

Kárný senát dospěl k závěru, že kárně obviněný porušil ustanovení § 320a o. s. ř. a že postup, který při realizaci exekučního příkazu ze dne 8. 10. 2006 zvolil, představuje závažné porušení povinnosti stanovené v občanském soudním řádu, ostatně i v exekučním řádu. Lze totiž konstatovat, že porušil zřejmé a nesporné ustanovení zákona, které interpretoval nepřijatelným způsobem.

Dovolává-li se kárně obviněný rozhodnutí ze dne 9. 9. 2010, č. j. 14 Kse 3/2010 – 48, pak nutno uvést, že v tam posuzované věci byla zcela jiná situace. Kárný senát tehdy dospěl k závěru, že část skutku, pro nějž byla kárně obviněná stíhána, se nestala, a dále uzavřel, že *„nepostupovala-li soudní exekutorka obledně neúplného a nejasného podání označeného jako námítky proti příkazu k úhradě nákladů exekuce podle § 43 o. s. ř., ale připsím po vysvětlení věci vyzvala povinné, aby se do pěti dnů vyjádřili, zda s jejím postupem souhlasí, jinak se nebude takovým podáním zabývat, neporušila závažným způsobem povinnost stanovenou exekučním řádem a občanským soudním řádem, neboť takovým postupem povinným přístup k soudu neodepřela“*.

V nyní posuzované věci nelze úvahy uvedené v rozhodnutí sp. zn. 14 Kse 3/2010 vůbec použít, a to již z toho důvodu, že kárně obviněný zcela vybočil ze zákonného postupu vymezeného v § 320a o. s. ř. K následku sice nedošlo, ale pro okolnost, kterou nemohl soudní exekutor nijak ovlivnit, tj. proto, že vydražitel s nejvyšším podáním hodlal zaplatit nikoliv v hotovosti, ale pohledávkou vůči povinnému. Lze si jen stěží představit právní následky v případě, kdy by vydražitel Ing. Š. zaplatil hotově.

Kárný senát uzavřel, že realizace exekučního příkazu vydaného k postižení členských práv a povinností povinného v bytovém družstvu formou dražby členského podílu v družstvu jako věci movité, je závažným porušením § 63 exekučního řádu a § 320a občanského soudního řádu.

Při úvaze o druhu kárného opatření vycházel kárný senát především z postoje kárně obviněného projeveného před soudem, kde uvedl, že si je vědom své odpovědnosti za celou věc a že svého postupu lituje. V době, kdy podepsal dražební vyhlášku, připravenou vykonavatelem, si neuvědomil, že jde o družstevní byt a navíc v době konání dražby byl přítomen v úřadě, ale byl nemocný, takže vedením dražby pověřil vykonavatele exekutorského úřadu. Kárný senát

dále přihlédl k tomu, že nedošlo ke škodě oprávněného ani vydražitele, neboť písemný příklep nebyl proveden a exekuce byla na návrh oprávněného zastavena. Se zřetelem k výše uvedenému zvolil proto kárné opatření ve formě napomenutí, jak ostatně bylo požadováno v návrhu na zahájení kárného řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2010

JUDr. Marie Turková.
předsedkyně kárného senátu